

ПОЕТИЧНА ГРАМАТИКА: ІНТИМІЗУВАЛЬНІ СМИСЛИ ЗАЙМЕННИКОВИХ ФОРМ У ХУДОЖНЬОМУ ТЕКСТІ В. СИМОНЕНКА

У статті актуалізується проблематика поетичної граматики, розглядаються особливості моделювання категорії інтимізації за допомогою прагматичних ефектів, виражених займенниковими формами, що визначаються як характерна ознака ідіостилю В. Симоненка. Поет демонструє скупчення зазначених форм, що виражають широку палітру прагматичних смислів, покладених в основу механізму своєрідної мовної гри, і за свідчують приналежність письменника до психотипу амбіверта.

Ключові слова: поетична граMATика, категорія інтимізації, прагматичні смисли, мовна гра, ідіостиль, амбіверт.

Космеда Т. А. Поэтическая грамматика: интимизированные смыслы местоименных форм в художественном тексте В. Симоненко. *В статье актуализируется проблематика поэтической грамматики, рассматриваются особенности моделирования категории интимизации при помощи прагматических эффектов, выраженных местоименными формами, которые характерны для идиостиля В. Симоненко. Поэт демонстрирует широкое скопление названных форм в художественном тексте. Эти формы выражают целую палитру прагматических смыслов, лежащих в основе механизма своеобразной языковой игры, что может свидетельствовать о принадлежности писателя к психотипу амбиверта.*

Ключевые слова: поэтическая грамматика, категория интимизации, прагматические смыслы, языковая игра, идиостиль, амбиверт.

Kosmeda T. A. Poetic Grammar: Intimization Meanings of Pronoun Forms in V. Symonenko's Poetic Text. *In the sphere of a modern paradigm of pragmalinguistics the theory of poetic grammar has been elaborated, in particular the attention is focused on these intimate meanings which are modelled on the basis of the actualization of the pronoun forms or the language formulas. These forms and formulas have the ability to verbalize the intimization category.*

*The purpose of the scientific research is to illustrate the specificity of the actualization of the pronoun forms (formulas) in a poetic discourse written by V. Symonenko who is called «an intimate poet» (R. Semkiv), the language of his poetic texts is nominated as «the language of heart» (I. Dziuba); to prove the fact that the system of the pronoun forms gives the opportunity to V. Symonenko to specify the intimization category; the analysis of the specificity of functioning of the pronoun forms, which model the certain pragmatic meanings in the poet's discourse, proves the hypothesis that V. Symonenko belonged to a certain psycho-type — an ambivert. V. Symonenko used the typical Ukrainian national forms (formulas) which are used not in a direct demonstrative meaning to verbalize the category of intimization, to model an emotional colouring of the text. These are the following models: 1) the form of the demonstrative pronoun **that** (masculine), **that** (feminine), **that** (neuter), **this**, **these** (masculine, feminine, neuter), used with different nouns (different lexico-semantic groups), in particular the use of a demonstrative pronoun **that** (masculine) before a proper name; 2) the formula of a direct address used with the pronoun forms: V. Symonenko elaborated his own system of a direct address with the pronouns; 3) the pronoun form **it**, used in the structure of the syntactic phraseological units: so it is so (tak vono tak), it is not a wonder (vono ne dyvo), it was so (vono bulo tak), it is so (vono tak ye). The functioning of the pronoun forms in one context, the features of his idiolect also belong to V. Symonenko's formula of the actualization of the intimization category. These facts can't help attracting a reader's attention.*

The pronoun forms add to a poetic text the system of pragmatic meanings, model the pragmatic effects, a language play reflecting an individual sensual, masculine perception of the world

through the axiological dichotomy of positiveness – negativeness of native as well as foreign, confirming the fact that V. Symonenko belonged to a psycho-type – ambivert.

The perspectives of the research consists in the necessity to investigate other means of intimation modelling in V. Symonenko's poetic text.

Key words: poetic grammar, intimation category, pragmatic meanings, language play, individual style, ambivert.

У руслі сучасної парадигми прагмалінгвістичних знань активно розробляється теорія аксіологічної прагмалінгвістики чи поетичної граматики (Див., напр., праці О. Олексенко, І. Павлової, Л. Синельникової, О. Скоробогатової, О. Халіман, Н. Шведової та ін.), зокрема увага фокусується й на тих сокровенних смислах, які моделюються на основі своєрідної актуалізації займенникових форм, оскільки ці форми мають здатність вербалізувати й категорію інтимізації [Див.: 4].

На сокровенні смисли займенникових форм у дискурсі шістдесятників указував Т. Пастух, наголошуючи, що «власне духовно-естетичні здобутки шістдесятництва слід обов'язково розглядати в суспільно-політичному контексті того часу. І тут їхні досягнення постають насамперед як сміливий та по-своєму талановитий бунт проти Режиму; як прагнення людини протидіяти уніфікаційним тенденціям радянської системи й відстоювати свою індивідуальність, своє людське Я; зрештою, як бажання оборонити національне *Ми...*» [8, с. 150]. Про своєрідність омовлення в дискурсі шістдесятників займенникових форм пише О. Олексенко [Див. також: 5; 7], наголошуючи, що поети-інтроверти й екстраверти по-різному вербалізують займенники, наповнюючи їх певною прагматикою. Дослідниця робить цікаві висновки стосовно належності поетів до відповідного психотипу на основі специфіки використання займенникових форм, порівн.: «Показово, що поети-екстраверти певною мірою ідентифікують своє Я автобіографічною атрибутикою, тоді як інтроверти осмислюють своє Я, абстрагуючись від реальних життєвих подій, зазвичай як частину природи, часточку всесвіту, тобто відтворюють світ у собі, а не себе у світі. (...) У поетів-екстравертів І. Драча та Б. Олійника змістове наповнення займенника Я значно ширше, воно звернене назовні: крім „Я особистісного“, це і „Я функційне“, і „Я зіставне“, і „Я опредметнене“, і „Я ліричного персонажа“» [6, с. 188].

Мета цієї наукової розвідки – показати специфіку актуалізації займенникових форм у поетичному дискурсі В. Симоненка, якого називають «інтимним поетом» (Р. Семків), а мову його поетичних текстів номінують «мовою серця» (І. Дзюба), та підтвердити, що система займенникових форм дає змогу В. Симоненку виразнювати категорію інтимізації, а аналіз специфіки функціонування в дискурсі поета займенникових форм, що тяжіють до моделювання відповідних прагматичних смислів, доводить слушність гіпотези про належність поета до відповідного психотипу – амбіверта [Див. докл.: 2].

Аналізуючи поезію Тараса Шевченка, Л. Булаховський указав на низку типових для української лінгвокультури лексико-граматичних засобів моделювання інтимізації, зокрема вчений писав, що «в українській мові є можливість за допомогою займенника **той, та, те (отой, ота)**, вжитого не в

прямому його значенні — вказівному, створити значення своєрідної мовної аперцепції — перекинути місток від слухача або читача до предмета як такого, що, може, був колись-то знайомий, може, стосується кола вражень трохи забутих, але порівняно легко відновлюваних, як такого, що про нього якось-то знають саме вони обое — той, хто говорить (пише), і той, хто слухає (читає)» [1, с. 573]. Цю ознаку Л. Булаховський характеризує як авторський «факт вибору з можливих засобів мови деякі для створення відтінку думки і певного емоційного її забарвлення» [1, с. 574]. У В. Симоненка знаходимо зразки подібного вживання зазначених займенникових форм, напр.: ... **Така** чарівна й таємнича («Нареченій»); **Отой** катехизис заслуг? («Галасливому менторові»); **Ото** не ракети... («Дума про щастя»); **Така** дорога дальня («В житті є світоч кожної людини...»); *Хай понад полями / Тихими струмками / Звуки **ті** летять...* («Аж з-за гаю...»); *Ні, я не буду поетом **таким**, / Що перед святом віршує...* («Ні, я не буду поетом таким...»); *Я люблю тебе **таку** уперту, / **Отаку** лукаву і просту* («Дівчино!»); ***Така** сумна, **така** близька до сліз* («Компаньйонка») та ін.

У цій же функції своєрідно використовуються й займенникові форми **оцей (цей), ця (оця), це (оце), ці (оці)** напр.: *О **ці** міста, мов електричні скапти; І недосяжна, як **оцей сонет*** («Нареченій»), *І зустріч **ця**, приємна і неждана* («Компаньйонка»); *Нехай слова **ці** скупні...* («Малюсі») та ін.

Л. Булаховський також наголошував, «що вжиток у Шевченка інтимізувальних займенників глибоко вмотивований природою самих понять, досить яскраво виявляється і в іншому колі засобів інтимізації — у виборі типових для нього *звертань*. (...) улюблені Шевченком як звертання абстрактні (і збірні) поняття є саме ті, що частіше за інші виступають у його поезії в супроводі інтимізуючих займенників...» [1, с. 577]. Подібне простежуємо і у В. Симоненка, зокрема поет використовує присвійні займенники, поєднуючи їх, крім абстрактних (*моє щастя, моя радість, моє натхнення, моя юність*) і збірних понять (*юність моя хороша; моя малеча; моя рідня*), з конкретними поняттями, зокрема й з назвами неістот (*моя веснянко; моя весна; мій зошите; товаришу мій; думко моя; місто моє* та ін.), рідше — з власними назвами (*Де ти, П'ятнице мій?*), частіше географічними, напр., *моя Україно, Мій Києве, Дніпре наш* і т. ін.

Зауважимо, що у В. Симоненка вбачаємо, щоправда непослідовне, використання кличного відмінка, що на той час вже був вилучений з граматики української мови, а це був один з параметрів, за яким, як відомо, українська граMATика відрізнялася від російської. У той час усі граматичні форми української мови, відмінні від російської, заборонялися й вилучалися з українських граMATик. Однак ця заборона не вплинула на мовну компетенцію поета.

Для В. Симоненка характерне й особливе звертання до свого читача, якого, як бачимо, він дуже цінує: *Єдиний мій читач і шанувальник мій* (*Прощай, мій зошите!*). Його читач — це *невтомний трудяга* («Моя любов») та ін.

У вірші «Прощай, мій зошите!» поет згадує про блокнот, куди він записував свої перші вірші, потаємні поетичні думки. Коли ці вірші частково були опубліковані, то В. Симоненко, репрезентуючи інтимні порухи своєї

душі, застосував до свого зошита прийом уособлення, звернувся до нього як до живої істоти, виразно інтимізуючи поетичний текст, залучаючи низку характерних засобів інтимізації, порівн.: *Прощай, мій зошите! / Спасибі тобі, друже, / Що ти думок моїх / Не відцуравсь, / Що ти свої клітини / Тепло мружив, / Коли над римами / Я потом обливався. / Ти їх сприйняв / Бо жодної огуди, / Єдиний мій читач / І шанувальник мій. / Чи сприймуть їх колись / І прочитають люди — / Побачимо, / Прощай, товаришу мій!*

Поет довіряє читачеві, але сумнівається, чи він стане відомим у майбутньому. Інтимізації сприяє проекція на зошит імпліцитного образу kota як супутника людини, який сприяє створенню душевного затишку, комфорту в оселі, зігріваючи її, заспокоюючи господаря, надаючи йому тепло, кіт мружиться, муркоче. Це цікава авторська знахідка (*Спасибі тобі, друже, / Що ти думок моїх / Не відцуравсь, / Що ти свої клітини / Тепло мружив*).

Зауважимо, що в поетичному дискурсі В. Симоненка вироблена власна система інтимізувальних звертань, напр.: *земле кохана, земле рідна; добра доле; народе мій; рідна мамо; хороша моя; матусю; матінко; рідненька; мила моя; кохана; дівчино; рідна; рідненька; сину; синочку; гарна й кароока; моя любов: любов моя кохана; моя надія; друзі мої* та ін. Звертання створюються за допомогою актуалізації зменшено-пестливих форм навіть стосовно неживих предметів, значущих для поета географічних назв, порівн.: *Вкраїнонько!* («О земле з переореним чолом...»).

Л. Булаховський пише, що в Т. Шевченка є випадки «інтимізуючого **той** при власних іменах людей. Психологічна функція цього займенника при них в основному — зробити ім'я, що само по собі не здатне без попереднього оповідання збуджувати уявлення й емоції, відразу ж носієм якогось ніби пригаданого, колись у минулому з ним пов'язаного психологічного змісту: «У тієї Катерини / Хата на помості...» [1, с. 577]. Подібне простежуємо й у В. Симоненка. Однак у поета ХХ сторіччя й інтимізація своєрідна. Він актуалізує античні образи, однак наповнює їх смислами, що близькі його читачам, пов'язуючи з реаліями космічного сьогодення. Він вербалізує *тих Ікарів, за котрими самотня мати тужить...* («Слабке створіння!...»), тобто тих, хто освоює Космос.

У дискурсі Василя Симоненка зустрічаємо й займенникову форму середнього роду *воно*, що має відповідну традицію використання в комунікативному дискурсі українців для його інтимізації за умови нейтралізації вказівного значення, а почати її її партикуляції. Це явище докладно схарактеризоване в монографії Т. Космеди й О. Халіман [Див.: 3]. Наведемо кілька прикладів з поетичного тексту В. Симоненка: *Скажу я вам, що звіку-роду / І між людьми воно так є: / Хто спокою шукає у негodu / Хоч здохне, хоч живим згниє* («Ріка й заплава»); *Дядько кліпав товстими віями, / Важко дивитися в очі ганьбі, / Важко йому із домашніми мріями / Враз осягнуть парадокси доби. / — Та воно так, — у кулак нахикав, — / Красти погано... куди вже гірше* («Злодій»); *Старця відшукала, то воно й не диво, / Що підніс трудящим він потворне чтиво, / Де усе — неправда, де усе фальшиво, / Де не видно зовсім ролі колективу. / Все наперекручував той старий дивак. / А воно насправді все було отак...* («Хулганська Іліада, або посоромлення Гомера»).

У наведених прикладах вжито синтаксичні фразеологізми на зразок *так воно так; воно й не диво; воно було так; воно так є...*, де лексичне значення займенника *воно* нейтралізується: породжувана прагматика дискурсивного вживання наведеної форми стала характерним засобом інтимізації в українському комунікативному просторі, її сьогодні вважають національно специфічною рисою мовної свідомості українців.

Важливість потреби вербалізації категорії інтимізації простежуємо в тому, що поет робив це в проекції на сильну текстову позицію — назву віршів, що прокоментуємо, актуалізувавши назви поезій, які містять займенникові форми. Наголосимо, що в назвах віршів В. Симоненко часто використовують займенники різних лексико-граматичних розрядів, передусім це займенники 1-ої особи однини і множини в різних відмінкових формах: їх найбільше — понад 30 поезій (є навіть два вірша з назвою «Я»), порівн.: «Я» (*Не знаю ким, дияволом чи Богом...*); «Я» (*Він дивився на мене тупо...*); «Я б також»; «А я ходжу, не знаю — чому...»; «Я не бував за синіми морями...»; «Розтягну я ввечері гармонію...»; «Я в світ прийшов не лише пити й їсти...»; «Я вже списався, не створив нічого...»; «Я був бездомний, млявий, мов амеба...»; «Я йшов один, алеї гомінливі...»; «Не бажаю я нічого, хочу тільки одного...»; «Я досхочу написив милої отрути...»; «Я тут один, мов у чужому краї...»; «Я юності не знаю. Нудотно і похмуро...»; «Я хочу бути несамовитим...»; «Я не хочу спокійним бути...»; «Уночі я підслухав, як стогне земля...»; «Я чую у ночі осінні думи...»; «Я не помру від розпачу і муки...»; «Страшно. Мені минуло...»; «Мені б давно вже кинуть слід...»; «Розвивалися хмари наді мною...»; «Мені здавалась пошлою і бридкою...»; «Спади мені дощем на груди...»; «Снитись мені невідома Італія...»; «Учать мене вибухати...»; «Не вір мені...»; «Заспані сни оточили мене...»; «— Вибирай! — припрошує мене...»; «Ми брехні завжди легше вірим...»; «Встає над нами сонце, як вставало...»; «Розвели нас дороги похмурі...»; **2-ої особи однини і множини** (понад десять): «Ти розвалила б мармурові стіни...»; «Ти питаєшся матусю...»; «Ти стояла зіпершись під стеном, зіпершись на руку...»; «За іншим ти у віршах сумувала...»; «Ти йшла з села дорогою гнилою...»; «Ти до мене прийшла не із казки чи сну...»; «Ти байдужа, як мертве місто...»; «Ти не можеш мене покарати...»; «В букварях ти наряджена і заспідничена...»; «Ти знаєш, що ти — людина...»; «Буду тебе ждати там, де вишня біла...»; «Ви плачете, у вас напевно горе...»; «Ви, що склали псалми і оди...»; **3-ї особи однини**: «Вона прийшла»; «У нього на плечах сиділи зорі...»; **означальні** (близько десяти): «Сама; Так пройде все. Душа закам'яніє...»; «Всі “образи” й “кривди” до одної...»; «Все було. Дорога закричала...»; «Темно у вікнах. Давно вже сплять всі, напевно...»; «І буде все, що має бути; В житті є світоч кожної людини...»; **присвійні** (десять): «Моя любов»; «Моя вина; Моя мова»; «Моя наречена розумна й вродлива...»; «Мій родовід»; «Дотліває холод мій у ватрі...»; «У душі моїй...»; «Чорні від страждання мої ночі...»; «Земле рідная, мозок мій світліє...»; «Прощай, мій зошите!...»; дещо менше **вказівних** («Як це чудово, і як це знаменно...»; «Ну скажи — хіба це фантастично...») і **питально-відносних** («Ні перед ким не станеш спину гнути...; Скільки б не судилося страждати...»). Часто в назві використано **кілька займенникових форм** (близько тридцяти випадків): «Ні,

я не буду поетом **таким...**; «**Я** тобі галантно не вклонюся...»; «**Я** так люблю твої суворі чари...»; «**Все**, що **моє** — попереду...»; «**Я** не знаю, **хто ти**, що **ти**, чи люблю **тебе**, чи ні...»; «Коли **б** тобі бажав **я** сліз і муки...»; «**Ми** думаєм **про вас**. В погожі літні ночі...»; «**В мене усе** в родоводі ясно...»; «**Хто у тому** винен, **я** не знаю...»; «**Може, ти зі мною** надто строга...»; «**Я** і в думці обняти **тебе** не посмію...»; «**І знову сам** воюю проти **себе**...»; «**Я** не люблю зими — **вона така** убога...»; «**Стільки в тебе** очей...»; «**Про тебе**» (**Я** дивлюсь в твої розтривожені очі...); «**Прости мені**, земле, дурість **мою**...»; «**Ти** пішла од **мене**, **ти** квапилась дуже...»; «**Я** мрію **про тебе**, а **ти** — **про нього**...»; «**Говорю я з тобою** мовчки»; «**Я** чекав **тебе** з хмари рожево-ніжної...»; «**Вся вона** од щастя мерехтіла...»; «**Понеси мене** на крилах, радосте **моя**...»; «**Де** зараз **ви**, кати **мого** народу? **Нашої** заслуги в **тім** не бачу...»; «**Сам собі** підспівувать не стану...». Отже, письменник активно живає займенникові форми саме в назвах віршів — це більш як 100 найменувань.

Використання широкої системи займенників засвідчує, що В. Симоненко, вочевидь, належить до поетів-амбівертів, оскільки через займенники він відтворює і **світ у собі**, і **себе у світі**, різко не виявляє ані ознак ітровертивних, ані екстравертивних: не простежуємо тяжіння до використання суто автобіографічного, виключно індивідуалізованого **Я**, натомість в його поезії і **Я** особистісне, і **Я** функційне, і **Я** зіставне, і **Я** опрделметне, і **Я** ліричного персонажа. У нього репрезентоване і виокремлювальне, індивідуалізоване **Себе**, самотнє і самостійне **Сам**, близьке **Мій**, протиставне **Твій**, тепле суто інтимізувальне, рідне **Ти**, горде **Ти**, холодне **Ви**, ненависне **Ви**, викривальне, чуже **Ви**, національне **Ми**, об'єднувальне **Ми** та ін.

Актуалізуючи займенники, поет моделює мовну гру, напр.: *І я не знав, що ти уже не ти* («Русь»), тобто близьке (рідне) **Ти** усвідомлюється як *відчужє*.

За допомогою займенників створюються й інші зразки мовної гри, при цьому займенники записуються через велику літеру — прийом капіталізації: *І тільки тих поважають мільйони, / Хто поважає мільйони «Я»...* («Я...»). З'являється образ **Я** *одиничного* як усвідомлена частка сукупності, єдиної множинності. *Ти і я — це вічне, як і небо. / Доки мерехтять світи, / Будуть Я приходить до Тебе, / І до інших йтимуть горді Ти. / Як це все буденно! / Як це звично! / Скільки раз це бачила земля! / Але ж ми з тобою... / Ми не вічні, / Ми з тобою просто — ти і я... / І тому для мене так трагічно / Те, що ти чиясь, а не моя* («Ну скажи — хіба це фантастично...»). У цьому разі простежуємо маніпуляційні займенниковими формами **Я** — **Ти** — **Ми** — **Моя** — **Чиясь**, тобто репрезентується виводзнаміна стосунків: від інтимних близьких, дружніх, теплих, від порозуміння, співучасті до охолодження, відчуженості, неприйнятності, незрозумілості, вираженої через неозначений займенник **Чиясь**.

Отже, В. Симоненко використовує типові традиційні українські національні займенникові форми (формули), що вжиті не в прямому вказівному значенні для вербалізації категорії інтимізації, моделювання емоційного забарвлення тексту. Це зокрема такі моделі: 1) форми **той**, **та**, **те** (**отой**, **ота**) і **оцей** (**цей**), **ця** (**оця**), **це** (**оце**), **ці** (**оці**), ужиті при іменниках різних лексико-семантичних розрядів, зокрема інтимізувальне **той** при власних назвах людей; 2) формула звертання в супроводі зазначених інтимізувальних

займенникових форм: В. Симоненко виробив власну систему таких звертань зі складниками-займенниками; 3) займенникова форма *воно*, зокрема вжита в складі синтаксичних фразеологізмів, що моделюють такі мовні формули: *так воно так; воно й не диво; воно було так; воно так є*.

До змодельованих В. Симоненком прийомів актуалізації інтимізації, рис його ідіолекту відносимо прийом скупчення займенникових форм у межах одного контексту, що не може не привернути уваги читача.

Займенникові форми вносять у поетичний текст систему прагматичних смислів, моделюють прагматичні ефекти, мовну гру, відображаючи індивідуальне чуттєве суто чоловіче (маскуліне) сприйняття світу через аксіологічну дихотомію позитиву – негативу як свого і чужого і стверджуючи належність письменника до психотипу амбіверта.

Перспективу дослідження вбачаємо в необхідності дослідити інші засоби моделювання інтимізації в поетичному тексті Василя Симоненка.

ЛІТЕРАТУРА

1. **Булаховський Л. А.** Мовні засоби інтимізації в поезії Тараса Шевченка // Булаховський Л. А. Вибрані праці, у 5 томах. – Т. 2. – Київ : Наук. думка, 1977. – С. 573–593.
2. **Космеда Т.** Василь Симоненко – «інтимний поет»: ідіостильові засоби моделювання категорії інтимізації / Т. Космеда // Анна Горнятко-Шумилович, Тетяна Космеда, Феномен креативності Василя Симоненка: літературознавчий та лінгвістичний аспекти; за заг. ред. проф. Тетяни Космеди : монографія: УАМ, 2016. – С. 137–224.
3. **Космеда Т. А.** Мовна гра в парадигмі інтерпретативної лінгвістики. Граматика оцінки. Граматична іграма (теоретичне осмислення дискурсивної практики) : моногр. / Т. А. Космеда, О. В. Халіман. – Дрогобич : Коло, 2013. – 228 с. 4. **Космеда Т. А.** Прагматика займенника : традиція і сучасний дискурс українців / Т. А. Космеда, О. В. Халіман // Наукові записки Луганського національного університету. Серія «Філологічні науки». / Збірник наукових праць [Пред'явлення Світу в гуманітарних дискурсах ХХІ ст.]. / Луган. нац. ун-т ім. Т. Г. Шевченка. – Вип. ІХ. – Луганськ : Вид-во ДЗ «ЛНУ ім. Т. Г. Шевченка», 2010. – С. 40–55. 5. **Олексенко О.** Займенники в поетичному мовленні Івана Драча: семантика і функції // Мова. Культура. Взаєморозуміння / за ред. проф. Т. А. Космеди. – Вип. 2. – Дрогобич, 2012. – С. 220 – 228. 6. **Олексенко О.** Пронімінальність поетичного мовлення як ознака авторського стилю (на матеріалі творчості поетів-шістдесятників) // *Studia Ukrainica Poznaniensi / red. nauk. Tetiana Kosmeda.* – Zesz. III – Poznań. – 2015. – С. 181–188. 7. **Олексенко О.** Функційно-семантична своєрідність прономінативів зі значенням особи в ліриці М. Вінграновського // *Лінгвістичні студії* / за ред. А. П. Загнітка. – Вип. 27. – Донецьк, 2013. – С. 51–55. 8. **Пастух Т.** Київська школа поетів та її оточення: (модерні стильові течії української поезії 1960–90-х років) : моногр. – Львів : ЛНУ ім. Івана Франка, 2010. – 700 с. 9. **Симоненко В.** Вибр. твори / упоряд. А. Ткаченко, Д. Ткаченко. – 3-є вид., випр. – Київ: Смолоскип, 2015, 852 с. (Сер. «Шістдесятники»).

Космеда Тетяна Анатоліївна – доктор філологічних наук, професор. Університет імені Адама Міцкевича в Познані (Польща), Al. Niepodległości 4, 61-874 Poznań.

E-mail: tkosmeda@ukr.net

orcid.org/0000-0003-0127-6570

Tetyana Kosmeda – Doctor of Philology, Professor, Adam Mitskevych University. Al. Niepodległości 4, Poznań, 61-874, Poland.